

DE MARKTKOOPMAN

DOOR D.V.D. STOEPE

De koopman is aan zijn uitstalling bezig. Uit een onuitputtelijke kist grist hij de bontste verzameling artikelen die men zich denken kan: fietsbanden, potloden, scheermesjes, schoolschriften, notitieboekjes, pompen, portemonnaie's, dozen zeep, kammen, scheerstiften, messen, zakdoeken, boordenknoopjes enz. enz., en al deze artikelen slingert hij rechts en links om zich heen met de vermaning tot de jeugd, die vooraan staat: „Denk er om jongens, niet pikken.“ Hij richt zich op van zijn bukkende arbeid en geeft trouwhartig, met een moedeloos gebaar van zijn hand, een verklaring van zijn zwoegen: „m'n etaleur heeft me in de steek gelaten, de sijssieslijmer, nou moddik het zelf doen.“

De koopman is spoedig met zijn etalage gereed en kijkt verwonderd rond zich heen: „Jullie hier?“ vraagt hij verrast aan de verzamelde menigte. „Achteruit, jongens, blijf uit mijn winkel.“ Hij zet zijn stem uit: „jonge, jonge, jonge... nou gaan me wat beleve... ha, ha... dassal een aardigheidje worde.. nou motte jullie is blijve staan.. neem

plaats in de votuils.. let op wat we gaan doen.. das een, das twee, das drie, das vier, das vijf en noggis vijf, dassijn der tien, die we weg gaan geve.. tien doossies zeep.. nee, dat is geen rommel... dat mot je ruiken.. wat een lucht, wat een lucht... dat geeft een schuimpie zo vet als spek.. das een partijtje zeep uit de faliete Marijanne-fabrieke, daar je in de winkel een rijksdaalder voor betaalt.. je ken het navrage.. maar dan moet je die winkelruit en dat lieve smoeltje van dat meissie achter de toonbank ook betale.. voor mijn lieve gezichie hoef je niks te betale.. originele Marijanne-zeep.. zes stuks in een doossie in alle kleuren... en daar gaan ik nou eens een lolletje mee hebben... ik gaan eens kijke of je gekomme ben om te kope of om te lope.. ik gaan die tien kissies is weggeve... ik ben in een reyale bui omdat me schoonmoeder de bof heb, motje zien wat een gezicht, een engeltje, dat op een toeter blaast, was het maar een engeltje... Wie mot zo'n doos fijne reukzeep met zes stukken in alle kleuren hebben voor een

gulden?.. hier, neem mee voor drie kwartjes.. voor vijftig cent.. en ik wil geen twee kwartjes ook, ik geef die tien doossies voor zeven stuivers... wie ken dat hebben... jij... hierzol.. nee wacht effe vader... ik wil geen zeven stuivers... ik wil geen dertig cent, ik wil geen negen-, acht-, zeven-, zes-en-twintig cent, wie dat hebben wil die kan het pakken... de doos alleen heb meer gekost... zes stukken originele Marijanne-zeep voor een kwartje.. zijn der mensen bij?.. daar is nummer één... (tot een vurig rood jongeling): asjeblijft, daar wordt je haar wit van... (tot een omvangrijke toeschouster): mens, neem twee doze.. je verslijt er een alleen op je onderkin... wat zeggie.. niks hoor!.. voel eens hoe me hart klopt; dat is voor jou.. dat is vier en dat is vijf... niemand méér? weet je 't wèl?... niemand meer van die fijne reukzeep?... niemand?... dan heb ik hier wat anders... maar eerst betale en dan zal ik je wat anders laten zien...“

De koopman trekt zijn broek omhoog en kijkt innig tevreden de kring rond om vervolgens de toeschouwers gelukkig te maken met busjes originele gladweg-scheerzeep van onbesproken kwaliteit, met enveloppen, die de eeuwen kunnen verduren, met portemonnaies, waarin onze kindskinderen nog hun centen zullen bewaren, met fietsbanden, die de snelheid van het rijwiel tot het roekeloze zullen opvoeren... met glassnijders, waarvan ieder vakman onder het publiek het water om de tanden zal lopen en dat allemaal voor luttele centen, terwijl het publiek grinnikt en koopt, alsmaar koopt, zodat het stapeltje zilver in het open bakje alsmear rijst, tegelijk met de vrolijkheid van den koopman, die hier een jongen over z'n haren strijkt en daar een meisje in de wang knijpt, om tenslotte zijn auditorium vriendelijk te verzoeken thans de winkel te verlaten met de mededeling: „daar is de deur“, vergezeld van een wijds handgebaar naar het rommelige marktterrein onder de blauwe lucht.

